

ADRIANO

SORAYA NAOMI

ADRIANO

CHICAGO SYNDICATE SERIE

SORAYA NAOMI

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Adriano

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2019 Dutch Venture Publishing

Auteur: Soraya Naomi

Oorspronkelijke titel: *For Adriano*

Omslagontwerp: Jen Minkman

Omslagbeeld: depositphotos.com

Vertaling uit het Engels: Jacodine van de Velde

Tekstredactie: Jen Minkman, Tamara Haagmans & Cathinca van Sprundel

Eerste uitgave december 2019

ISBN 9789463982306

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

ADRIANO

Uit het kleine raampje van het vliegtuig staar ik in de wolken waar we overheen vliegen, weg van de warmte van Italië om terug te keren naar Chicago. Slechts enkele andere passagiers vliegen eerste klas, dus het is rustig.

‘Wilt u iets te drinken, meneer?’ vraagt de stewardess met een stralende lach.

Ik kijk haar aan en schud mijn hoofd. ‘Nee, dank u, maar ik zou nog wel wat pinda’s lusten.’

‘Ik ben zo bij u terug.’ Ze beweegt zich bij me vandaan en is inderdaad binnen enkele tellen bij me terug om me het zakje te overhandigen. ‘Meneer.’

‘Dankjewel, liefje.’ Ik knipoog naar haar en ze bloost onschuldig.

Ze is knap, geen opmerkelijke schoonheid, maar ze heeft volle, kuswaardige Angelina Jolie-lippen en ik heb er een voortreffelijk uitzicht op.

‘Laat het me alstublieft weten als u nog iets anders wenst, meneer. *Wat dan ook.*’ Ze vangt mijn blik en haar mondhoek krult omhoog.

Blijkbaar is ze verre van onschuldig, dus ik overweeg wat

met haar te spelen om mijn gedachten van andere dingen af te leiden. Het onbestemde gevoel dat me heeft overvallen sinds ik bij de bruiloft van Luca en Fallon ben vertrokken, moet ik van me af zien te schudden. De bruiloft was een vreugdevolle gebeurtenis en hoewel ik blij ben voor mijn vriend, heeft het getuige zijn van hun ceremonie en hun hechte band me doen afvragen hoe het voelt om dat te hebben. Een melancholisch gevoel trekt door me heen als ik beseft dat ik, op een bepaalde manier, al *weet* hoe ze zich voelen. Nooit heb ik iemand - zelfs mijn beste vriend Luca niet - verteld over het liefdesverdriet dat ik heb van de relatie van Cam en mij. Maar de laatste tijd overvalt me steeds vaker het gevoel dat er iets mist.

Wie weet zit ik in een vroege midlifecrisis; ik word ten slotte over een maand dertig. Misschien dat ik gewoon wat afleiding nodig heb.

Langzaam neem ik de stewardess van top tot teen in me op. Helaas is voor mij tegenwoordig niemand nog een prettige afleiding. Toch check ik haar naamplaatje: Cindy.

O God, wat een vreselijke naam.

Ik weet niet zeker of ik mijn grimas weet te verbergen als ik het lees.

Zonder direct te reageren gooi ik een pinda in mijn mond, maar ze buigt voorover en fluistert verleidelijk: *'Wat dan ook...'*

Weet je niet dat mannen van de jacht houden, Cindy?

Hoewel ze het me heel makkelijk maakt en ik dit knagende gevoel dat onder de oppervlakte woelt weg wil hebben, ben ik niet in staat op haar aanbod in te gaan. Ze is niet opwindend genoeg om haar te neuken. Ze is simpelweg *haar* niet.

Cindy legt haar hand op mijn bovenbeen, vlak bij mijn kruis, en ik begin me te ergeren aan haar voortvarendheid. 'Ik heb verder niets nodig, Cindy. Ga,' zeg ik dan ook ferm.

Met een beledigde uitdrukking op haar gezicht haast ze zich weg, maar ik kan me er niet druk om maken. Op het moment is er slechts één vrouw die mijn gedachten in beslag neemt.

Nadat ik de pinda's heb genuttigd, verval ik door dat sombere gevoel dat ik van me af probeerde te schudden weer in het staren uit het raampje. Mijn probleem is dat de persoon die ik probeer te vergeten in feite mijn volgende opdracht is. Mijn eerste prioriteit zodra ik terug in de States ben, is het vinden van Camilla Guillermo. Mijn Cam, van wie ik slechts recent heb ontdekt dat ze de dochter van mijn baas - mijn *Capo crimine*, James - blijkt te zijn.

Ik ben lid van het Chicago Syndicate, een organisatie die de drugshandel in Chicago, en de rest van Illinois, regelt. Wij zijn de maffia of zoals wij het noemen, het syndicaat. Onze organisatie bestaat uit vier hoge rangen en heel veel *Capi* / kapiteins, loopjongens ofwel soldaten en medewerkers die het straatwerk voor hun rekening nemen. Kapiteins en loopjongens zijn officiële leden. Medewerkers zijn mensen die voor ons werken - politici, journalisten, politieagenten, advocaten, ondernemers - maar zij zijn geen echte leden van het syndicaat.

De vier mannen met de hoge rangen zijn: ten eerste *Capo crimine* / baas James; ten tweede onderbaas Luca; ten derde ik als hoofd-*Capo* / -kapitein; ten vierde *Consigliere* / advocaat Salvatore. We hebben ook nog *Capi* die onder mij werken en de meeste soldaten aansturen.

Elke gram drugs die in en rondom Chicago wordt verkocht, komt van ons. Als ik iemand betrap die drugs Chicago binnen-smokkelt en het zonder onze toestemming of het betalen van royalty's op ons grondgebied verkoopt, weet ik ze te vinden en executeer ik ze.

Aangezien Luca de komende twee weken op huwelijksreis is, neem ik - als zijn vervanger - de rol van onderbaas over en breng ik direct verslag uit aan mijn baas, James. Als hoofd-*Capo* in het Chicago Syndicate, officieel derde in rang na James en Luca, neem ik mijn taak nooit licht op. James en Luca hebben me behoorlijk veel vertrouwen geschonken. De twee weken die voor me liggen, zal ik fungeren als onderbaas, tweede in rang,

terwijl Luca in Italië geniet van zijn nieuwe echtgenote. En mijn enige opdracht is het vinden van Camilla.

Nog maar een paar weken geleden heeft James onthuld dat Cam zijn biologische dochter is ten gevolge van een slippertje in de eerste jaren van zijn huwelijk met Alessa. Met uitzondering van Luca en mij weet geen enkel lid van het syndicaat dat ze familie van James is. Het was een schok toen ik het hoorde, maar het verklaarde in ieder geval waarom James de laatste tijd persoonlijk naar haar op zoek was geweest in plaats van dat aan een van ons over te dragen.

Voordat ik ontdekte dat Cam zijn dochter was, wist ik alleen dat James haar had aangenomen na een opstootje in een restaurant waardoor ze was ontslagen. James had haar daarom een baan als barkeeper in de stripclub van het hoofdkwartier van het syndicaat aangeboden. Dat bleek zijn manier om met haar in contact te komen. Hij heeft echter nooit de kans gekregen haar te vertellen dat ze familie van elkaar zijn, omdat ik haar heb ontslagen nadat ze had geprobeerd Fallon te helpen uit het hoofdkwartier te ontsnappen. Ik dacht dat het de enige manier was om Cam te beschermen; door haar te laten gaan, maar vervolgens verdween ze.

Nu vraag ik me af of ze een bepaald doel had toen ze voor me kwam werken en begin ik te geloven dat ze er de hele tijd een verborgen agenda op na hield.

Na de poging van Cam en Fallon om te ontsnappen, ontplofte er een bom bij ons hoofdkwartier. Ik zal het nooit toegeven, maar diep vanbinnen weet ik zeker dat Cam dat ding heeft geplaatst. Luca uitte al eerder zijn verdenkingen en hoewel ik het er in het begin niet mee eens was, wordt het me steeds duidelijker dat Cam schuldig is. Alleen heb ik geen flauw benul van het waarom.

Mijn laatste spoor naar de verblijfplaats van Cam was in de Loop. Haar paspoort en creditcards zijn niet in gebruik en ze heeft het land, of zelfs Chicago, met geen mogelijkheid kunnen

verlaten zonder dat ik ervan op de hoogte zou zijn. Voordat Luca en ik erachter kwamen, heeft Fallon Cam verschillende keren financieel geholpen, maar nu heeft ze - voor zover ik weet - niemand die haar van geld voorziet, dus ze moet nog steeds in de Loop zijn.

Onder welke omstandigheden leeft ze? Hoe houdt ze zichzelf in leven?

Cam heeft anderhalf jaar voor ons gewerkt en gedurende die tijd was ze een constante, beeldschone, maar moeilijk-te-hanteren verstoring van mijn perfect georganiseerde seksleven. Ik neukte vrouwen en verliet ze, geen beloftes, nooit. Met uitzondering van een snelle wip kwam er nooit een vrouw dicht bij me in de buurt.

Ondanks dat begeerde ik Cam vanaf het allereerste moment dat ik aan dat Italiaanse mysterie werd voorgesteld. En ik bleef maar naar haar terugkeren, wat nieuw voor me was. Ze heeft er geen idee van hoezeer ze onder mijn huid is gekropen.

Ik kan me avonden herinneren dat ik noordwaarts naar ons hoofdkwartier reed, alleen om bij haar te zijn. Andere meiden in de stripclub zijn inwisselbaar en ze vermaken al onze maffiamannen. Maar Cam claimde ik op haar eerste avond daar en sindsdien heeft niemand toestemming gekregen haar aan te raken. Ik kon de gedachte om haar te moeten delen niet verdragen.

We hebben heel wat nachten samen doorgebracht en ook al hield ze er niet van om over haar leven te praten; ik had altijd het idee dat ik wel een beetje wist wat voor type mens Cam was. Maar sinds ze is weggegaan, ben ik zo veel nieuwe dingen over haar te weten gekomen dat ik me realiseer dat ik haar nauwelijks kende. Ik kwam achter die toestand met die bom. Ik kreeg te horen dat ze heeft gewerkt in een duistere seksclub, Club 7. En sinds haar zestiende is ze op zichzelf aangewezen geweest. Uiteindelijk begreep ik waarom Cam altijd zo gesloten was; ze heeft geen makkelijk leven gehad.

Nog maar heel kortgeleden ontdekte ik dat Cam een maffia-prinses is, al weet *zij* dat nog niet. En nu heeft James me opgedragen haar te vinden, maar verder met mijn tengels van haar af te blijven. Ze is verboden terrein. Sinds zijn geheim bij ons bekend is, heeft hij me verboden wat voor seksuele relatie dan ook met haar voort te zetten, aangezien dat indruist tegen de hiërarchie van het syndicaat. Ik ben niet van plan mijn positie als Capo op het spel te zetten, maar helaas overstemt mijn pik regelmatig mijn verstand als het op vrouwen aankomt. En waar het Cam betreft heeft hij al helemaal een eigen wil.

Ik strijk mijn hand door mijn haren en laat mijn hoofd achterover tegen de rugleuning vallen. Met mijn ogen dicht, haal ik elke seconde van onze eerste ontmoeting op.

* * *

Twee jaar en drie maanden geleden

TERWIJL IK DE trap oloop van het drie verdiepingen tellende hoofdkwartier van het syndicaat, gelegen aan de noordkant van Chicago's buitenwijken, herken ik de stemmen al die uit de kamer aan het eind van de gang komen.

Ik word begroet door Luca en James, die in het midden van de ruimte naast de ronde Bourgondische bank staan. Ik geef ze allebei een knikje en richt mijn aandacht op de onbekende vrouw met een aantrekkelijke boblijn die naast James staat. Normaal gesproken ben ik geen fan van vrouwen met kort haar, maar wie is dit verrukkelijke schepsel?

James neemt het op zich om ons aan elkaar voor te stellen. 'Adriano, dit is Camilla. Vanaf nu zal ze hier in de club werken.'

Waarom heeft hij ineens iemand aangenomen? We hebben helemaal niemand nodig.

Ik kan mezelf er niet van weerhouden haar aan te staren. Mijn God, haar benen lijken oneindig lang. Ze is bijna net zo lang als ik en ik ben over de een meter tachtig. Langzaam bekijk ik haar lichaam, alsof geen mens toekijkt, en wanneer ik bij haar gezicht beland, word ik positief verrast door het feit dat ze me uitdaagt door een van haar perfect gevormde wenkbrauwen naar me op te trekken. Haar ogen zijn donkerbruin en ze heeft volle wimpers. In dat strakke, zwarte jurkje tot op kniehoogte ziet ze er absoluut uit om op te vreten. Sexy, maar toch niet te veel onthullend. Met andere woorden, ze is ontegenlijk *hot!*

‘Camilla, leuk je te ontmoeten.’ Ik kies voor de ouderwetse manier, neem haar hand in de mijne en kus haar knokkels.

Luca probeert te verbergen dat hij met zijn ogen rolt, maar ik zie het en grijns.

‘Adriano,’ klinkt het hees.

Haar stem is rauw. Rauw op de meest sexy manier die ik ooit heb gehoord. Ik had niet verwacht dat er zo’n sensuele stem bij deze oogverblindende vrouw die naar vanille ruikt zou horen. Door haar ontstaat er plots in mij een vurige voorliefde voor vanille.

‘Welkom in ons nederige onderkomen.’ Terwijl ik haar hand vasthoud, richt ik me tot James. ‘Wat zullen haar werkzaamheden hier worden?’

‘Barkeeper,’ antwoordt James.

‘Dan kan ik haar maar beter de fijne kneepjes van het vak leren.’ Ik strijk met het kussentje van mijn duim over haar vingers en ze huivert zichtbaar; ze is niet immuun voor mijn charmes.

Vervolgens leid ik deze interessante vrouw naar de bar, die van roestvrijstaal en zwart graniet is, aan beide kanten open en als een sapjesbar is ingericht.

Ze begint te praten voordat we achter het werkblad stappen. ‘Ik kan drankjes maken, hoor.’

Haar simpele opmerking brengt me in verwarring.

‘Je kijkt alsof je niet gelooft dat ik een bar kan bemannen,’ legt ze uit.

O nee, liefje, ik trek jouw kwalificaties niet in twijfel. Ik ben slechts van slag door de seksvibe die van je afstraalt met die stem en die prachtige, slanke benen.

Ik grijns terwijl ik mijn hand uitsteek om haar achter de bar uit te nodigen. ‘Nee, ik geloof je wel.’

Dat was de eerste avond dat ik probeerde Cam in mijn bed te krijgen. Die avond en de ruim drie daaropvolgende maanden slaagde ik er niet in en bijna was ik geneigd mijn pogingen te staken, maar het was veel te leuk om te proberen haar voor me te winnen. Volgens mij mocht ze me in het begin niet eens.

* * *

DOOR ZWARE TURBULENTIE en het geluid van het gordelsignaal word ik uit mijn gedachten getrokken, dus ik trek mijn gordel op zijn plek.

Waar ben je nu, Cam?

Ze wordt al negen maanden vermist. Mijn eerste soldaat, Damian, werkt dag en nacht om elk spoor van Cams schuilplaats te achterhalen. Ik hoop op een positieve update als mijn vliegtuig op O’Hare Airport in Chicago landt. Ik moet haar zien te vinden, weten dat ze veilig is, maar bovenal moet ik haar spreken voordat James of Luca de kans krijgen.

HOOFDSTUK 2

CAMILLA

*I*k zit hier in dit waardeloze eenkamerappartement waar de verf van de geel verkleurde muren afbladdert. Voor me op het bed ligt al mijn contante geld. Het is een zielig stapeltje van in totaal vijfendertig dollar. Hopeloos haal ik mijn handen door mijn uitgegroeide boblijn. De huur van mijn onderkomen is tot eind deze maand betaald, vandaag dus, maar als ik de volgende maand niet kan betalen, word ik eruit gezet.

Ik bijt op mijn nagel terwijl mijn buik rommelt van de honger en ik kom sterk in de verleiding om de vijftig dollar die op mijn spaarrekening staat op te nemen. Maar zodra ik dat doe, weten ze waar me ze kunnen vinden.

In de negen maanden die ik nu op de vlucht ben, leef ik volledig op contant geld en heb ik geen enkel elektronisch spoor achtergelaten. Een vriend heeft me geholpen in Iowa onder te duiken, maar toen ik te horen kreeg dat het Chicago Syndicate op zoek naar me was, werd ik alsmaar banger en banger.

Negen maanden geleden vluchtte ik vanwege mijn voormalige, wrede maffiawerkgever, Dikke Sal. Hij is de eigenaar van Club 7, de meest verdorven ondergrondse seksclub van de Loop. Ik ben een risico voor hem.

En los van Sal is het Chicago Syndicate ook naar me op zoek. De enige reden waarom zij me willen vinden, is vanwege een klein gevalletje - een bom - dat ik per ongeluk buiten hun hoofdkwartier heb laten vallen. Ik had niet eens in de gaten dat ik het kwijt was geraakt. Het moet op de avond dat ik Fallon hielp te ontsnappen uit mijn zak zijn gevallen. Ik had het ding van Club 7 meegenomen en droeg het altijd bij me voor gevaarlijke situaties. Later hoorde ik dat die bom was afgegaan en ik ben er vrij zeker van dat het syndicaat weet dat ik schuldig ben - ze zullen nooit geloven dat het een stom ongelukje was.

'Dit is gewoon niet te geloven!' Ontmoedigd veeg ik met mijn hele arm mijn geld van het bed en grom.

Ik ben nog nooit zo blut geweest. Sinds mijn moeder op mijn zestiende aan kanker overleed, sta ik er alleen voor. Ik heb mijn middelbare school afgemaakt gedurende de twee jaar dat ik in de pleegzorg zat, maar ik heb nooit de middelen gehad om een studie te bekostigen en zonder opleiding kon ik in de Loop alleen aan een baan in de bediening komen. Ik verdiende niet veel, maar ik kon er in ieder geval mijn rekeningen mee betalen en van rondkomen, ook al leefde ik van salaris naar salaris. Ik was er trots op dat ik in staat was voor mezelf te zorgen. Maar het was ook een eenzaam bestaan. Soms ontmoette ik nieuwe vrienden, maar vriendschappen hielden op de een of andere manier nooit stand. En ik had absoluut geen familie. Ik voelde me altijd een beetje verloren.

Mijn vijfde baan als serveerster was bij Club 7. Ik ontmoette Dikke Sal toen ik daar begon, bij de officiële Club 7, de legale nachtclub op de begane grond. Het betaalde redelijk, maar de eigenaar was erg streng. Ik had geruchten gehoord over een exclusief, ondergronds VIP-gedeelte, wat mijn interesse wekte omdat ik dacht dat ik daar wellicht meer geld kon verdienen. Maar de werknemers van de nachtclub en het ondergrondse deel werden altijd gescheiden gehouden, dus wie ik het ook vroeg, niemand wist iets specifiek over het VIP-gedeelte. Tot ik

op een dag een nieuwe collega ontmoette toen ik op het punt stond naar huis te gaan en zij liet vallen dat ze in de ondergrondse club werkte. Ze was een van de gastvrouwen en we raakten oppervlakkig met elkaar bevriend.

Uiteindelijk deed mijn nieuwsgierigheid me de das om en toen de gelegenheid zich een keer voordeed om met de gastvrouw van de ondergrondse Club 7 naar beneden te glippen, koos ik ervoor de kans te grijpen. En die keuze, die fractie van een seconde, is mijn grootste fout geweest.

* * *

Twee jaar en tien maanden geleden

DE GASTVROUW HEEFT eindelijk een manier gevonden om me het VIP-gedeelte in te krijgen. Ik ben zo nieuwsgierig naar wat er zich daarbeneden afspeelt. Ik volg haar door de deuren waarvan ik niet eens wist dat ze van een lift waren en we zakken naar beneden.

De deuren openen in een prachtige ruimte met zachte muziek, witte gordijnen bedekken de muren en zijn over de hemelbedden gedrapeerd, een bloedrood tapijt en... mensen die neuken; het is een seksclub!

Oké... dit is niet het soort VIP-club dat ik verwachtte, maar toch ben ik geïntrigeerd. Mijn vriendin wordt weggeroepen en zegt me dat ze zo terugkomt en ik hier moet wachten. Maar ik ben geboeid door de menigte, dus begin een beetje rond te lopen om de rustige, erotische sfeer in me op te nemen.

Nadat ik een rondje door de kamer ben gelopen, bedenk ik me dat ik hier helemaal niet hoor te zijn en haast ik me terug naar de lift om op haar te wachten. Maar na tien minuten ga ik ervanuit dat ze me is vergeten, dus stap ik de lift in.

Ik druk op de knop voor de begane grond, maar de lift zakt nog een verdieping naar beneden en opent in een lange gang. Als ik nog een keer op de knop druk, gaat hij niet terug naar boven en ik hoor het mechanisme ook niet in werking treden. Zodra ik vage geluiden hoor, besluit ik uit te stappen en het geluid te volgen. Het brengt me bij nog een doorgang die me bij een volgend gedeelte brengt. Zodra ik door de opening loop, zie ik dat ik in een compleet andere wereld ben terechtgekomen.

Een menigte heeft zich verzameld om een centraal podium, waar een groep naakte vrouwen op een rij staat.

Een veilingmeester met een zwart masker slaat met zijn hamer op de tafel. 'Verkocht! Tienduizend.'

Ik huiver terwijl ik mijn omgeving in me opneem. Een vrouw schreeuwt - ze zit onder het bloed en hangt aan een kruis. Er staat een man met zijn vuist om zijn lul naast haar en in zijn vrije hand heeft hij een mes.

Vol afschuw deins ik achteruit en angst kruipt langs mijn ruggengraat omhoog.

Wat is dit voor plek?

Een man in een zwart pak - zijn donkere, lange haren worden uit zijn gezicht gehouden door een knot - haast zich naar de vrouw en ik snak naar adem als hij haar pols voelt en vervolgens haar arm laat vallen. Abrupt draait hij zijn hoofd mijn kant op. Ik sta nog steeds aan de buitenkant van de menigte en iedereen wordt in beslag genomen door de naakte vrouw die wordt verkocht, dus ik word door hen niet opgemerkt.

'Wie de fuck ben jij?' snauwt hij terwijl zijn hand naar zijn oortje gaat.

Shit! Hij is een lijfwacht.

'Ik ben van boven, was net op weg terug daarheen,' weet ik eruit te persen.

In slechts een paar seconden is hij bij me, heel goed op de hoogte van het feit dat ik net getuige ben geweest van een

moord. Hij grijpt me bij mijn bovenarmen, duwt me terug de gang in en trekt me mee naar de lift. We gaan een verdieping omhoog en belanden in Dikke Sals kantoor, waar ik hoor hoe mijn toekomst eruit zal komen te zien.

Uiteindelijk heeft het me vijf maanden gekost om te kunnen ontsnappen. In die vijf maanden ben ik veranderd. Harder geworden. Ik was niet langer dat meisje dat zo makkelijk te intimideren was en nu wist ik dat de wereld bezaaid was met hele zieke individuen.

* * *

GEDURENDE DE WEKEN nadat ik was gevlucht voor Dikke Sal hield ik me gedeisd. Daarna vond ik een baan als serveerster buiten de Loop. Een baan waar ik werd ontslagen - en ik heb nog steeds geen idee waarom - op dezelfde dag dat ik James Calderone ontmoette. Hij bood me middels een baan in zijn privéclub een kans om terug naar de Loop te komen. Een gebrek aan geld zorgde ervoor dat ik zijn voorstel aannam. In moeilijke tijden neem je onverstandige beslissingen. Ik had er geen idee van dat ik, net gevlucht van de ene maffiaman, recht in de armen van de volgende rende. Ik bleef daar anderhalf jaar vanwege Adriano Montesi.

Een paar maanden geleden had ik eindelijk genoeg moed verzameld om naar Club 7 te gaan in een poging de enige persoon die me kon helpen te spreken, de man die me destijds had geholpen te ontsnappen. Het lukte me binnen te komen dankzij de gastvrouw van Club 7, die nu blijkbaar wordt vermist, maar ik moest de club ontvluchten toen ik ontdekte dat Sal, Luca en Adriano op datzelfde moment ook binnen waren. Het deed me vrezen dat die twee grootmachten, Dikke Sal en James, nu misschien samenwerkten.

Dikke Sal heeft de jacht op me geopend om me te vermoorden. Ik weet te veel over zijn illegale zaken en hij moet van me

af. Het Chicago Syndicate wil dat ik boet voor het zogenaamd plaatsen van een bom op hun hoofdkwartier.

Of ze werken samen omdat ze me ieder voor zich niet konden vinden en hopen ze dat ze me met gezamenlijke middelen sneller zullen vinden. En dan alsnog zal Dikke Sal me vermoorden.

Ik besluit van het bed af te komen en loop naar het vieze raam, het uitzicht een bruine waas door het smerige glas. Een verpletterend gevoel van eenzaamheid overspoelt me op deze dag, die mijn verjaardag is. Mijn achtentwintigste verjaardag, die ik alleen doorbreng, totaal anders dan de voorgaande twee verjaardagen die ik met Adriano samen was.

* * *

Twee jaar geleden

BIJNA DRIE MAANDEN nadat ik als barkeeper in James' stripclub begin, word ik zesentwintig. Adriano Montesi, de manager van deze vreemd gelegen kleine club, heeft al die tijd om me heen gehangen.

De eerste paar dagen vond ik hem helemaal niet leuk. Hij was wild en ongetemd, precies het soort man waarbij ik uit de buurt moest blijven. Hij was ook pretentieuus, te amicaal en flirtte onophoudelijk - en niet alleen met mij. Gelijk toen we elkaar ontmoetten, las ik de ondeugd in zijn ogen. Adriano's lange gestalte straalt absoluut gezag en pure sensualiteit uit en hij is veel te knap voor zijn eigen bestwil. Hij heeft een gezicht dat is geschapen voor zonde, rommelig zwart haar dat nooit op z'n plek lijkt te blijven zitten en hij draagt altijd een op maat gemaakt pak, zonder het jasje. Hij weet te allen tijde feilloos welk effect hij op vrouwen heeft en dat irriteerde me, dus ik

negeerde hem zoveel mogelijk door me professioneel en afzijdig te gedragen.

Maar hij is een man die gewend is te krijgen wat hij wil en ik begin te ontgooien in zijn aanwezigheid. Hij blijft me maar opzoeken en zijn charismatische gedrag put me uit. Mijn afweer is aan het afbrokkelen.

Tot op heden heb ik van alle mannen redelijk afstand kunnen houden. Ik word op tijd betaald en, voor nu, ben ik hier veilig voor Dikke Sal, maar ik ben er nog niet helemaal achter wie de kerels hier zijn en wat ze doen. Ik ben er vrij zeker van dat het drugsdealers zijn, aangezien ze allemaal rijk zijn en die *vibe* afgeven. Ik vraag me ook af of ze bij een bende horen, want avond na avond zie ik dezelfde mannen verschijnen. En hoewel me is verteld dat dit een *stripclub* is, blijkt het een of andere seksclub te zijn, want, ja, er wordt gestript, maar deze vrouwen gaan veel verder dan slechts het uittrekken van hun kleren. En volgens mij worden deze mannen het "syndicaat" genoemd. Die naam heb ik in ieder geval gehoord.

Terwijl ik de bar aan het afnemen ben, komt Adriano binnen gelopen.

Ik trek een wenkbrauw op en sla mijn armen over elkaar. 'Jij weer?'

'Ah, je hartverwarmende welkom zet me in vuur en vlam, Cam,' antwoordt hij speels.

Ik heb Adriano vanmorgen al gezien. Hij is hier vaak als ik ofwel mijn dienst begin ofwel als ik klaar ben, maar hij heeft me nooit naar huis gebracht. Een chauffeur haalt me op en zet me 's nachts thuis af.

'Je geeft me zelfs de kans niet je te missen,' kaats ik terug, terwijl ik verder ga met schoonmaken. Adriano bedekt mijn hand met de zijne, waardoor hij mijn bewegingen tegenhoudt.

Ik kijk op naar zijn ogen, terwijl de warmte van zijn grip in mijn huid brandt.

‘Hoelang nog tot je klaar bent?’ vraagt hij, zijn gezicht dicht bij het mijne.

Dit doet hij vaak, mijn persoonlijke ruimte binnendringen. In het begin liet ik me door hem op de kast jagen, maar nu niet meer. Nu besluit ik een spelletje met hem te spelen. Ik *wil* met hem spelen. ‘Waarom?’

Hij leunt dichterbij mijn oor en fluistert: ‘Ik ben je escort.’

Ik frons, vervolgens schieten mijn wenkbrauwen omhoog. ‘Escort? Bied je me nu aan je te betalen om seks met je te hebben?’

Adriano deinst met een rimpel in zijn voorhoofd een stukje terug. ‘Wat?’ vraagt hij verward.

‘Wat?’

‘Waar heb je het over?’ herhaalt hij, maar ineens begint het te dagen en wordt zijn verwarde uitdrukking vervangen door een grijns als van The Cheshire Cat.

‘Wat?! Nee... Je gedraagt je echt vreemd cryptisch,’ kaats ik terug. O, hij bedoelde escort als in chauffeur, niet als in hoer.

Adriano plukt me vanachter de bar en drukt me er met m’n rug tegenaan. ‘Ik hou wel van de manier waarop je denkt, Cam, maar helaas bedoelde ik dat ik je vanavond naar huis rijd.’

Mijn schaamte wordt aan de kant geveegd door een vlaag van opwinding. Adriano is nooit chauffeur voor het personeel. En ik geniet veel te veel van zijn gezelschap. Ik zou niet zo aan zijn aandacht moeten toegeven, want sinds ik met deze baan ben begonnen, heb ik heel wat gesprekken afgeluisterd en ik weet dat hij met minstens twee meiden die hier werken heeft geslapen. En de andere mannen hebben zich laten ontvallen hoeveel vrouwen in de ban van hem zijn, alleen om de volgende dag gekwetst te raken als hij door gaat naar de volgende. Toch voel ik me tot hem aangetrokken. Zijn onmiskenbare charme is een kracht die niet onderschat moet worden. En ik geniet echt van ons geplaag.

Ik til mijn hoofd op en zet mijn handpalm op zijn borstkas

om een beetje afstand tussen ons te creëren. ‘Waarom ben *jij* vanavond mijn chauffeur?’

Zijn lippen krullen in een verdorven grijns. ‘Omdat ik je nooit alleen tref.’

‘Werkt dat bij andere vrouwen?’ reageer ik sarcastisch.

Adriano haalt zijn schouders op en neemt mijn hand in de zijne.

Hij gedraagt zich altijd zo vooruitstrevend. En het voelt akelig prettig. Het verbaast me zelfs niet meer als hij dit soort intieme acties laat zien.

Ik reik naar mijn tas onder de bar achter me en als ik me omdraai, staat hij ongegeneerd naar mijn kont te staren.

‘Kun je het zien, vriend?’ Ik zet mijn handen op mijn heupen.

Die verrekt onweerstaanbare grijns verschijnt rond zijn lippen. ‘Niet echt. Kun je nog een keer omdraaien?’ Hij draait warempel een rondje met zijn vinger in de lucht.

Ik staar hem simpelweg aan.

‘En misschien vooroverbuigen?’ voegt hij er grinnikend aan toe.

Ik besluit zijn spottende opmerkingen te negeren, anders gaat hij er de hele rit naar huis mee door, en trek hem achter me aan de deur uit naar de auto.

IN ZIJN COMFORTABELE, zilver metallic cabrio ben ik in slaap gesukkeld. Ik word wakker als Adriano zachtjes mijn naam zegt en mijn haar uit mijn gezicht veegt. ‘Cam, wakker worden. Je bent thuis.’

Mijn ogen knippen open en vinden direct de zijne. Hij is zo dichtbij, zijn lichaamswarmte duidelijk voelbaar. Automatisch raakt mijn hand zijn ongeschoren kaak aan en zijn ogen vallen dicht als ik mijn vingertoppen over zijn lippen laat gaan. Adriano laat me hem verkennen zonder een bijdehante opmer-

king te maken, zoals hij normaal gesproken doet, die de betovering doorbreekt.

Geen van beiden doorbreekt de stilte van ons moment. Geen van beiden komt dichtbij.

Ik bekijk hem van dichtbij, trek met mijn vingers een spoor over zijn wang naar beneden. Als reactie glijdt zijn hand in mijn haren, omvat hij mijn hoofd en ik streel zijn lange, dikke wimpers.

Een wilde grom bereikt mijn oren en hij opent zijn ogen. Zijn blik zakt naar mijn lippen en schuift dan weer terug omhoog. 'Een dezer dagen. Een dezer dagen... ga ik je kussen, Cam. Maar nu niet. Nu wil je het nog niet hard genoeg. Ik wil dat je me erom smeekt, omdat je me zo lang hebt laten wachten.'

Er schuilt een belofte in zijn opmerking, een belofte van hoe onvergetelijk het zal zijn als ik eindelijk toegeef. Uitzonderlijk. Met slechts een lichte aanraking - nog niet eens een kus - enkel een tedere streling en een paar woorden, is Adriano in staat me te betoveren zoals geen enkele man ooit tevoren heeft gedaan.

Hij merkt dat ik naar hem begin te verlangen. We zijn elkaar constant aan het provoceren.

Adriano strekt zijn arm en kijkt op zijn zilveren horloge. 'Het is middernacht. Gefeliciteerd met je verjaardag, schoonheid.' Dan drukt hij zijn lippen tegen de zijkant van mijn mond.

Ik sla mijn armen om zijn nek en omhels hem. Het is zo'n genot dat er iemand is die aan mijn verjaardag denkt. Ik heb er als een berg tegenop gezien de dag alleen door te brengen - ik haat het om op mijn verjaardag alleen te zijn. 'Dankjewel!'

Hij steekt zijn arm uit om een zwartfluwelen doos van de achterbank te pakken. 'Voor jou.'

'Mijn eerste cadeau.' Opgewonden til ik de deksel op, maar er zit niets in, dus met een pruillip kijk ik naar hem op.

'Wat zijn je plannen voor morgen? Ik weet dat je geen familie hebt. Ik zou het leuk vinden de dag met je door te brengen...'

'Om te proberen me in bed te krijgen?' plaag ik.

‘Nee, gewoon als vrienden. Dat beloof ik.’ Hij schenkt me een jongensachtige grijns.

‘Oké... Wat had je in gedachten?’

‘Ik pik je om negen uur op voor een ontbijt en dan gaan we je doos - niet grappig bedoeld, ik zweer het - vullen met cadeaus.’ Hij steekt zijn handen in lucht.

Ik schiet in de lach. ‘Ik geloof je en dat zou ik heel leuk vinden. Laten we maar zien wat de dag ons brengt.’

Ik glimlach als hij uitstapt om het portier voor me te openen en me helemaal tot mijn voordeur begeleidt, waar we vriendelijk afscheid nemen.

En vanaf die avond is Adriano mijn nieuwe chaperonne. De chauffeur haalt me nog steeds op, maar vrijwel elke avond brengt Adriano me naar huis.

De volgende dag beleef ik mijn meest gedenkwaardige en intieme verjaardag ooit.

* * *

HOE MOET IK NU VERDER? Ik heb twee keuzes: teruggaan naar Dikke Sal of teruggaan naar het syndicaat. Diep vanbinnen wil ik niet geloven dat Adriano me pijn zou doen, maar dat was voordat ik een bom bij hun hoofdkwartier liet afgaan en de vijand werd, dus ik weet niet of ik dat risico kan nemen.

De onzekerheid is angstaanjagend en het put me compleet uit; het is dan ook tijd om er iets aan te veranderen. Ik ben er klaar mee om degene te zijn op wie er wordt gejaagd.

HOOFDSTUK 3

ADRIANO

*I*k loop mijn ruime loft binnen, die is uitgerust met klassieke, stenen elementen en een gepolijst betonnen plafond. Hij bevindt zich op de negenendertigste verdieping van de Astoria Tower, gelegen in de zuidelijke buurt van de Loop.

Mijn koffer laat ik op de vloer vallen en ik draai me naar rechts voor de bar van mijn open keuken, die uitkijkt op de woonkamer en gericht is op mijn vijftachtig inch TV die aan de tegenoverliggende stenen muur hangt. Ik doe de verlichting in het hele appartement aan en met één knop baadt mijn industriële, bruine loft met een wand van plafondhoge ramen in het licht.

De maaltijden in het vliegtuig waren niet groot en ik sterf van de honger, dus bestel ik Chinees bij het enige dichtbijgelegen restaurant dat nu nog open is en op dit late tijdstip bezorgt.

Dan beklim ik mijn zwevende trap op naar de grote slaapkamer.

Nadat ik mijn pak heb uitgetrokken en me heb omgekleed in mijn joggingbroek en een T-shirt, pak ik mijn gouden aansteker

en sigaretten en open de dubbele glazen deuren om het terras op te stappen. Het is winderig, maar niet koud en ik kan dit tijdstip van de nacht wel waarderen. Ik flip mijn aansteker open en duik naar binnen, uit de wind, om mijn sigaret aan te steken.

Het is eenendertig mei.

‘Gefeliciteerd, Cam.’

Ik neem een hijs en laat de nicotine in mijn keel branden.

Ze is daar ergens alleen. Dat moet wel.

De rook zweeft via mijn neusgaten de nachtelijke lucht in terwijl ik met mijn benen licht gespreid in het midden van mijn terras sta.

Ik mis haar.

Wat is ze vandaag aan het doen? Droefheid spoelt over me heen bij de gedachte dat Cam vandaag alleen doorbrengt. Dat vindt ze afschuwelijk.

Nadat ze drie maanden voor ons werkte, groeiden we dichters naar elkaar toe. En onze vriendschappelijke omgang veranderde toen we samen haar verjaardag vierden.

* * *

Twee jaar geleden

HEEL WAT PRACHTIGE vrouwen hebben door de jaren heen mijn aandacht weten te trekken en het was gemakkelijk om ze uit de kleren te krijgen. Maar Cam is ongrijpbaar. Zo beeldschoon, zo grappig, zo ongelooflijk sexy. Ze is de eerste vrouw die het is gelukt me in de *friendzone* te houden en het is zo leuk geweest om achter haar aan te zitten. Ze heeft een muur opgeworpen die ik probeer omver te krijgen. En ik denk dat ze wil dat het me lukt.

Sinds haar verjaardag is ze langzaam steeds opener

geworden. Die dag brachten we door in verschillende restaurants verspreid over de Loop. Telkens aten we een klein gerechtje en gingen we door naar het volgende restaurant dat ze wilde bezoeken. Ze liet me simpelweg versteld staan van het fantastische idee om zo de dag door te brengen. Eten en een beeldschone vrouw. Wat wil een man nog meer?

Ik rijd haar elke avond naar huis sinds die eerste keer dat ik haar had afgezet en we bijna onze eerste kus hadden. Tijdens de rit naar mijn appartement was ik keihard, nog steeds voelde ik hoe ze zachtjes met haar vingers mijn gezicht onderzocht. Hoe een opwindende trilling over mijn ruggengraat trok toen ze mijn wimpers streefde, een verrassend sexy gebaar dat me liet huiveren tot in mijn tenen.

Er was weinig werk, dus de meeste avonden had ik tijd voor haar. Maar helaas zijn de laatste tijd de zaken toegenomen en is het moeilijker geworden om na elke dienst haar chauffeur te zijn. Dat zit me dwars, want ik geniet ervan om haar naar huis te brengen.

Terwijl ik het gaspedaal indruk en naar het pakhuis in het noorden rijd om Luca te helpen met het ondervragen van een dealer, stuur ik Cam snel een bericht.

ADRIANO: Ik ben laat aan het werk. Weet niet zeker tot hoe laat. Blijf in een van de privékamers. Ik kom zodra ik klaar ben.

CAM: Hoi. Nee, geeft niet. Ik kan Damian vragen me thuis te brengen.

IK HEB GEZIEN hoe Damian naar Cam kijkt en hij geilt op haar. Echt niet dat hij haar naar huis brengt. Ik antwoord kortaf.

. . .

ADRIANO: Blijf daar. Ik verwacht je in het huis, Cam.

CAM: Gaan we bezig doen?

ADRIANO: Pas op anders moet ik je een pak slaag verkopen!

CAM: Beloftes, beloftes!!

IK KRIJG EEN kick van haar plagerijen en kan niet wachten tot deze avond voorbij is.

En zo ontwikkelen we ineens een nieuwe routine. Elke keer dat ik laat ben, wacht ze op me in een van de privékamers van de stripclub, die voorzien zijn van een bed en een aangrenzende badkamer. En dat alles terwijl ik door Cam in de *friendzone* word gehouden.

Op een avond kom ik na middernacht in het huis aan en vind haar zachtjes snurkend op het bed. Ik ben doodop en trek mijn overhemd uit voordat ik op het matras ga liggen en lepel-tje-lepeltje tegen Cam aankruip. Ze nestelt zich tegen me aan en ik leg mijn arm om haar middel om haar nog dichtert tegen me aan te trekken. Dan val ik in slaap met de zoete geur van vanille om me heen. Het is de eerste keer dat ik een hele nacht met een vrouw in een bed slaap zonder seks te hebben.

* * *

IK NEEM NOG een trek van mijn sigaret tussen mijn duim en wijsvinger terwijl ik naar nachtelijke skyline van Chicago kijk. Ze is daar, ergens, alleen.

Na die nacht dat we letterlijk samen sliepen, veranderde

onze vriendschap in meer. Ik probeerde constant de grenzen te verleggen en zij stelde steeds nieuwe op. Ik verbrak haar regels, maar zij ook de mijne. Voorheen was een vrouw slechts een middel voor een neukbeurt. Cam niet. Zij was anders. Ze werd vriendelijker en opener, maar toch was er altijd iets dat haar tegenhield. Er was iets of iemand in haar verleden, iets wat invloed had op het heden. Ik merkte het aan de manier waarop ze dichtklapte als ik persoonlijke vragen stelde, waarop ze vermeed antwoord te geven.

Als we gewoon vrienden waren gebleven, zouden we nu misschien niet van elkaar gescheiden zijn en zo'n puinhoop van de situatie hebben gemaakt. Als ik haar eenmaal vind, hoe zal onze relatie dan zijn? Ik ben de Capo van haar vader.

Ik rook mijn peuk op en loop weer naar binnen om naar beneden te gaan. Vijf minuten later wordt mijn Chinese maaltijd bezorgd, maar na een paar happen van de gestoomde groenten is mijn eetlust verdwenen.

Ik kruip mijn bed in, afgepeigerd door de zorgen om Cam.

Ik weet zeker dat James bij mijn voordeur staat zodra hij morgen uit Italië terug is, in de verwachting nieuwe informatie over zijn dochter te krijgen, informatie die ik niet heb.

* * *

IK HOUD DE deur open terwijl ik een boterham eet en verwelkom James en Damian.

Al voor ik de deur heb gesloten vraagt James om een update. 'Camilla?'

'Damian?' speel ik de vraag door aan Damian zodat hij ons beiden kan inlichten.

'Ze is verdwenen zonder enig spoor. Haar bankpasjes worden niet gebruikt. We hebben haar niet gesignaleerd sinds we haar uit het oog verloren toen ze een paar maanden geleden uit het kantoor van Fallons therapeut vertrok. Ze moet connec-

ties of een vracht aan contant geld hebben. Misschien heeft ze op de een of andere manier het land verlaten?’

‘Dat is onmogelijk!’ James zwaait met zijn hand in het rond, duidelijk van slag door de huidige gang van zaken, want hij verheft zelden zijn stem.

Ik slik de laatste hap van mijn boterham door, gebaar hen me naar de keuken te volgen en zeg tegen Damian: ‘Het is veront-rustend hoe mensen steeds maar weer aan onze greep weten te ontsnappen...’

‘Ze is óf het land uit óf ze woont ergens en komt de deur niet uit,’ valt Damian me in de rede.

‘Ze heeft het land niet verlaten.’ Dat weet ik gewoon zeker. Ze is in de buurt.

‘Of ze is dood,’ uit Damian, die vervolgens door James bij zijn kraag wordt gegrepen.

Hij ramt hem tegen de muur, vlak naast mijn dure geluids-boxen, zijn onderarm tegen zijn strot geduwd.

Verniel mijn spullen niet... Alhoewel ik het niet erg zou vinden als James Damian een beuk verkoopt...

‘Calmare.’ Rustig aan. Ik leg mijn hand op James’ schouder en hij zet een stap achteruit.

Nou, als Damian nog niet wist dat Cam belangrijk is voor onze baas, dan weet hij het nu.

James’ gezicht straalt nog steeds gevaar uit.

‘Mijn excuus.’ Damian kijkt daadwerkelijk berouwvol.

‘Ze is goed in zich verstoppen,’ leg ik uit. ‘We moeten haar zien te lokken. We moeten dieper graven, Damian. Ik heb je verteld dat dit topprioriteit heeft.’

James beent naar de keuken.

‘Check haar bankgegevens nog een keer,’ draag ik hem op een afgemeten toon op voordat ik hem wegstuur.

Damian vertrekt en ik richt me op mijn Capo crimine. Ik heb hem nog nooit zo emotioneel gezien. Normaal gesproken is

hij kalm en beheerst. Deze situatie met Cam - die niet eens weet dat ze zijn dochter is - heeft een behoorlijke impact op hem.

‘Zorg ervoor dat hij zijn mond houdt over mijn uitbarsting,’ draagt James me op.

‘Ik regel het. Hij zal geen woord zeggen.’

‘Na al die maanden hebben we nog steeds niets. Ik ben... Verdomme! Ik maak me zorgen om haar.’ Hij ademt diep uit en ontwijkt mijn blik als ik op de kruk naast hem ga zitten.

‘Ik ook,’ biecht ik op en wrijf met mijn hand over mijn kaak. ‘We hebben geen enkel aanknopingspunt. Ik weet niet goed hoe we van hieruit verder moeten.’

‘Laten we nog een keer met Henry praten. Misschien kan hij ons verder helpen.’

Henry is de hacker van het syndicaat. Hij is een computer-nerd die officieel voor de regering werkt en onofficieel voor ons.

Ik knik en vis mijn telefoon uit mijn zak. Er verschijnt een herinnering voor een directievergadering op mijn scherm. Luca en ik zijn de eigenaren van een software beveiligingsbedrijf, Security Simplicity, dat wordt gerund door drie directeuren en dertig werknemers. Een tijd lang was het een florerend bedrijf, waardoor het makkelijk was om ons syndicaatgeld door ons eigen bedrijf wit te wassen. Maar tegenwoordig is de concurrentie in deze tak van de softwaremarkt fors en is het door de afnemende winst veel moeilijker om met de cijfers te rommelen. Het contante geld dat we met de drugshandel in Chicago verdienen, moet gelegaliseerd worden. Het wordt in ons bedrijf geïnvesteerd en we lijken succesvolle, hardwerkende ondernemers te zijn. Al onze financiën worden geregeld door de Financieel Directeur van ons bedrijf, Jeffrey. Samen met Consigliere Salvatore, die de financiën van het syndicaat regelt, zorgen ze ervoor dat het syndicaatgeld via Security Simplicity wordt witgewassen. Naast Security Simplicity gebruiken we nog een

ander bedrijf van James en Salvatore voor de witwasserij van geld.

Op die manier staan we nooit onder verdenking, want alles lijkt legaal. En de macht en invloed van het syndicaat reikt veel verder dan de maffia. Bij elke overheidsinstantie hebben we medewerkers die bij ons in dienst zijn, inclusief de politie, de FBI en de DEA.

Ik stop mijn telefoon terug in mijn zak en licht James in. 'Ik heb een vergadering bij Security Simplicity. Kan ik later met je op het hoofdkwartier afspreken? Ik moet die vergadering bijwonen aangezien Luca er niet is en er zich de afgelopen week een aantal problemen hebben voorgedaan, dus ik wil de stand van zaken weten.'

'Belangrijke problemen? Luca heeft er niets over tegen me gezegd,' meldt James.

'Voor zover we konden inschatten was het niets serieus, maar de vergadering zal betekenen dat er een update is.'

'Prima. Ik bel Henry zodra ik hier weg ga. Kom naar het hoofdkwartier als je klaar bent bij Security Simplicity,' beveelt James voordat we uiteengaan, zijn houding nog net zo gespannen als toen hij binnen kwam.

* * *

MIJN ASSISTENTE, Janey, overhandigt me een mok dampende koffie op het moment dat ik mijn kantoor uitkom om naar de directievergadering te gaan.

'Je bent geweldig, Janey.' Met een knipoog neem ik de mok aan om met me mee te nemen. Ik maak het bovenste knoepje van mijn zwarte overhemd open en loop de bestuurskamer in.

'Heren.' Ik steek mijn hand uit naar de drie directeuren en claim mijn plek in de leren stoel aan het hoofd van de rechthoekige, kersenhouten tafel.

'Adriano, we hebben deze vergadering belegd om de finan-

ciële gezondheid van het bedrijf te bespreken,' begint de Financiële Directeur, Jeffrey, die aan mijn linkerkant zit. 'Ik ben bang dat er sprake is van een winstdaling.'

'En dat betekent?' vraag ik terwijl ik een servet en een vanille-muffin van de schaal voor me pak.

'Dat ik geen manier kan vinden om op methodische wijze contant geld in het bedrijf te pompen als de actuele cijfers ronduit stagneren. En nu dalen ze zelfs.'

Snel kauw ik op de muffin terwijl er verschillende scenario's door mijn hoofd schieten. 'Kun je niet een nieuwe investeerder uit je hoge hoed toveren?'

Ontkennend schudt hij zijn hoofd. 'Nee, niet in deze economie en met de huidige staat van SS zou het ons direct op de radar zetten en ongewenste vragen oproepen.'

De directeur slaat een moment zijn ogen neer. Dit is niet goed.

'En dan is er nog iets,' gaat hij verder als ik stil blijf. 'Er verdwijnt geld.'

'Hoeveel?'

'Dat weet ik niet precies. Boekhouding en ICT duiken er op dit moment op.'

'Ruwe schatting?' vraag ik met een strakke stem.

Jeffrey zucht voordat hij antwoord geeft. 'Meer dan een miljoen.'

'Hoe is dat mogelijk?' Ik knars met mijn tanden terwijl ik mijn muffin op de tafel gooi.

'Ik vermoed... dat we een dief in ons midden hebben. Iemand die op intelligente wijze verhuult dat hij miljoenen het bedrijf uit sluist.'

'We hebben slechts dertig medewerkers. Dertig mensen die uitvoerig zijn gescreend,' kaats ik terug, zijn theorie verwerpend.

'Het is ook mogelijk dat er een vergissing in de boekhouding is gemaakt.'

‘Dat zou dan wel een gigantische vergissing zijn,’ reageer ik droogjes.

Dit kan enorme problemen voor ons opleveren. Aangezien het syndicaat alle drugshandel in Chicago beheert, hebben we enorme bedragen geld wit te wassen. We hebben winstgevende bedrijven nodig om documenten te kunnen blijven vervalsen.

‘Wat is het plan van aanpak?’ Waarschijnlijk een nieuwe opdracht voor Henry.

‘Wachten op nieuws van Boekhouding en ICT,’ antwoordt Jeffrey.

‘Wanneer verwacht je een update?’ vraag ik, want we hebben snel antwoorden nodig.

‘Eind van de dag.’

‘Neem contact met me op zodra je iets van ze hebt gehoord.’ Ik haal mijn hand door mijn haren en realiseer me dat ik nu hoognodig naar James en Henry moet. ‘Nog meer?’

‘Op het moment niet. Ik bel je zodra ik meer weet,’ laat Jeffrey weten.

Ik knik, zeg gedag en vertrek in de richting van het hoofdkwartier van het syndicaat.

Normaal gesproken ontstaan er problemen *binnen* maffiaorganisaties of *tussen* maffiaorganisaties. Loopjongens of Capi die een hogere rang willen en daardoor dood en verderf zaaien. De onderwereld die de onderwereld bevecht. Dat soort zaken kunnen snel en zonder enig spoor worden opgelost door de politie die we in onze zak hebben. Maar in dit geval is het evengoed mogelijk dat een buitenstaander ons aanvalt. Ik ben er niet van overtuigd dat het iemand van ons eigen personeel is. Als het een buitenstaander betreft, weet ik niet hoe ik ons kan beschermen. We hebben invloedrijke mensen en macht op staatsniveau, maar niet op landelijk niveau. Aan de andere kant, ik weet niet zeker of het een aanval van buitenaf betreft. Het enige dat ik *wel* weet, is dat Luca en ik onder de radar moeten blijven en bekend moeten blijven staan als twee doorsnee, succesvolle zakenmannen.

We werken met criminelen en dat mogen we nooit vergeten. Ik vertrouw niemand buitenom de heilige vier: James, Luca, Salvatore en mezelf. We zijn de kern en de kracht van het Chicago Syndicate.

Nou, mijn plan van aanpak: ten eerste moet Luca geïnformeerd worden en zo snel mogelijk terug naar Chicago komen. Ten tweede, ik breng James en Salvatore op de hoogte en laat Salvatore in eerste instantie het geldprobleem van Security Simplicity oplossen. En ten derde, ik richt me op het lokaliseren van Cam.

Terwijl ik veel te hard langs de Chicago River rijd - hetzelfde ritje dat Cam en ik heel vaak samen hebben gemaakt - maak ik me geen zorgen over het geld; ik ben veel te geobsedeerd door de vraag hoe ik Cam kan vinden.

HOOFDSTUK 4

CAMILLA

Het zachte zuchtje wind raakt mijn wangen als ik voor het eerst sinds weken naar buiten ga. Ik zit klem en kan nergens anders heen dan terug naar de Loop. Ik neem mijn geld op en wacht mijn lot af.

Dit is geen leven en ik ben het zat om te moeten vluchten. Mijn mogelijkheden zijn niet meer beperkt; ze zijn niet-bestaand. Het is ofwel wegwijnen in afzondering ofwel Dikke Sal of het syndicaat me laten vinden en dan zie ik wel hoe ik ga terugvechten.

De tranen prikken in mijn ogen als ik op weg naar de geldautomaat herinneringen ophaal.

* * *

Twee jaar en tien maanden geleden

DE KERKER, zo noemen ingewijden het. Het is een geheime vecht- en BDSM-club. Dit is geen club met een scheidsrechter

bij de vechtpartijen of een stopwoord tijdens de sadomasochistische seks. Alles is toegestaan. Het is een fetisjclub.

Dikke Sal is een mensenhandelaar en ik ben zijn nieuwe slaaf. Of tenminste, dat wordt me in zijn kantoor verteld op de avond dat ik word betrappt als ik getuige ben van hoe een man een vrouw opensnijdt tot de dood en er een kick van krijgt. Sals lijfwacht, die zijn haren in een knot draagt, brengt me naar hem toe en laat ons alleen.

In deze grauwe, raamloze kamer weet ik trillend op mijn benen overeind te blijven als een dikke, kalende Italiaan met een zongebruinde huid en parelwitte tanden in een kraakhelder wit overhemd me de wind van voren geeft.

Een kwartier later komt zijn lijfwacht terug met mijn tas. Ik hoor ze achter Sals bureau verhit over en weer fluisteren: geen vrienden, geen levende familieleden.

Sal bekijkt mijn rijbewijs en laat zijn vinger over mijn wang glijden terwijl ik daar sta met doodsangst die over mijn huid trekt.

‘Wat heb je gezien?’ vraagt hij kalm.

‘Niets,’ mompel ik en het zweet breekt me uit van angst.

Zijn mond krult op in een kwaadaardige glimlach. ‘Je hebt alles gezien. En je bent beeldschoon, Camilla Guillermo.’ Hij wacht even en pakt dan ruw mijn kin tussen zijn duim en wijsvinger beet, me dwingend naar hem op te kijken. ‘Je bent nu van mij. Je komt in deze club werken. Je kunt nergens heen, geen familie. En je hebt iets gezien waarvoor ik je zou moeten vermoorden. Maar zo’n knap gezichtje.’ Met een ruk presenteert hij spottend mijn gezicht aan zijn lijfwacht. ‘Het zou zonde zijn.’

Ik ben in acute shock en begrijp niet helemaal wat er gebeurt.

‘Breng haar naar de andere vrouwen, Santino.’

Wat ik op dat moment niet wist, was dat ik de buitenwereld pas na vijf maanden weer zou zien.

Santino schuift me via een web van gangen een beige kamer

in, waar hij me op een leeg bed met witte, katoenen lakens gooit. Het strakke, mouwloze jurkje van mijn uniform is tot aan mijn heupen omhooggeschoven en Santino staart naar mijn benen.

Ik probeer alles voor mezelf op een rijtje te krijgen, maar er is geen tijd om alles te laten bezinken omdat Santino bovenop me springt en me achterover op het bed duwt.

‘Ga van me af!’ schreeuw ik, maaiend met mijn armen, maar hij krijgt ze te pakken en pint ze vast naast mijn hoofd.

Met zijn volledige gewicht bovenop me, maakt hij me met handboeien aan het frame van het bed vast, terwijl ik schoppend en schreeuwend onder hem stik.

Santino maakt zijn riem los en trekt hem uit de lussen om hem vervolgens om mijn armen te binden. Hij trekt hem ruw aan, waardoor ik grimas. Op het nachtkastje zie ik een lepel en injectienaalden.

‘Geen drugs, alsjeblieft,’ smeeik ik als de eerste traan begint te stromen.

Hij stopt zijn voorbereidingen en kijkt me uitdrukkingloos aan. Dan gaat hij verder terwijl ik wanhopig worstel.

In de diepe, donkere kelder word ik samen met vijf andere vrouwen vastgehouden. Allemaal liggen ze wezenloos, volgespoten met heroïne, op hun bedden. De kleine haartjes op mijn armen gaan rechtvereind staan van de kou hier beneden.

Santino klopt op mijn ader en het puntje van de naald prikt in mijn huid. Ik zie hoe hij de vloeistof mijn bloed inspuut.

Mijn tegenstribbelingen stoppen en mijn lichaam wordt slap. Het voelt zo goed. Ik word lichter en lichter. Tot, tot ik vlieg. Ik vlieg. Het voelt zo moeiteloos. Laat me mijn ogen sluiten en er nog wat meer van genieten. Ik verlies echter mijn bewustzijn...

DE NACHT IS voorbijgegaan en met een schok word ik wakker. Ik weet precies waar ik ben en wat er de voorgaande avond is

gebeurd. Door de drugs ben ik onder zeil geraakt. Ik heb geen enkel benul van de tijd.

Is het ochtend of middag?

Onverwacht komt Santino naar binnen. Hij maakt de handboeien los en werkt me naar de naastgelegen badkamer. 'Douchen,' beveelt hij.

Snel douche ik als hij me enige privacy geeft en wanneer ik me aan het afdrogen ben, merk ik dat mijn kleren zijn verdwenen.

Santino komt terug als ik mijn haren aan het drogen ben en staart naar mijn borsten.

Ik vouw mijn armen over mijn naakte borstkas. 'Waar zijn mijn kleren?' Mijn stem klinkt meelijwekkend en breekbaar.

'Geen kleren meer, Camilla.'

'Wat? Ik mag geen kleren aan? Wat ga je met me doen?'

'Kom mee.' Hij raakt me niet aan en staat me deze keer toe hem te volgen, terug het deel van de vechtclub in.

Voordat we binnenlopen, hoor ik de stemmen van de mensen.

Santino draait zich naar me om. 'Je mag niet spreken of protesteren. Als je dat toch doet, word je gestraft.'

Mijn ogen stonden al vol met tranen en nu stromen ze over. Ik veeg de nattigheid weg als ik Santino aarzelend volg, de drempel over naar het centrale podium terwijl tientallen mensen - sommigen gekleed, sommigen niet - naar me kijken. De ruimte is donker, met uitzondering van een spot die op het podium is gericht, waarvan ik het trapje beklim als Santino me gebaart dat te doen.

Het licht verblindt me en dat geeft me nog enige waardigheid; ik hoef in ieder geval niet te kijken naar de mensen die op me gaan bieden. Daarna weet ik niet wat er gaat gebeuren. Het deel *na* het bieden is waar ik het meest bang voor ben.

De veilingmeester met het zwarte masker komt achter me

staan en laat een knokkel over mijn tepel glijden, waardoor ik van schrik achteruitdeins.

Ruw pakt hij mijn arm beet en buigt zich naar me toe. ‘Gedraag je,’ fluistert hij. Vervolgens roept hij de kleine menigte in: ‘Duizend!’

Verschillende stemmen roepen: ‘Ja!’

Nooit eerder heb ik me zo blootgesteld gevoeld. Ik tril van walging als de eeltige handen van de man langs mijn zij naar beneden glijden, waar ze stoppen bij de aanzet van mijn heup.

‘Tweeduizend!’

‘Tweeëntwintig!’

‘Vijfentwintig!’

Alles gaat zo snel en er nestelt zich een kilte in me terwijl ik mijn lippen op elkaar pers om mezelf ervan te weerhouden te huilen of om hulp te roepen. De spotlight die me verblindt, roept me nu juist angst aan. Het enige wat ik zie is een witte waas, het enige wat ik hoor zijn angstaanjagende stemmen en ik heb het zo koud.

‘Vijfentwintig eenmaal, andermaal... Verkocht!’ verkondigt de veilingmeester, waarna hij me opzijschuift.

Ik val tegen Santino aan en stort ineen, me aan hem vastgrijpend om mijn lichaam van de anderen af te schermen. Hij verstijft en duwt me weg, maar grijpt dan mijn schouders beet om me naar voren te leiden.

We zigzaggen door de menigte. Niemand raakt me aan en ik maak me zo klein mogelijk. Acute paniek brandt zich een weg door mijn huid als ik voor een kolossale man met enorme spierbundels en een wrede blik in zijn ogen naast het kruis staande word gehouden.

‘Aan het werk,’ zegt Santino in mijn oor.

‘Alsjeblieft, doe dit niet,’ smeed ik zachtjes fluisterend.

‘Je moet. Je wordt aan het Andreaskruis vastgebonden en neemt alles wat hij je geeft. Begrepen?’

Ik beweeg geen millimeter.

‘Camilla, doe het, want anders...’ dringt Santino aan, maar mijn voeten weigeren in beweging te komen.

‘Kom hier!’ brult de man en trekt me naar zich toe.

Zijn bezwete hand vouwt zich om de mijne en ik word met mijn rug tegen het kruis aangeduwd.

De menigte is inmiddels gericht op een gevecht dat nu op het podium plaatsvindt. Ik zie bloedspetters. Ik draai mijn hoofd naar links en word geconfronteerd met een vrouw die wordt geslagen terwijl ze vastzit aan een soortgelijk kruis. Omdat ik het niet wil zien, kijk ik naar mijn rechterzijde terwijl mijn enkels worden vastgeketend. Ik zie een andere vrouw, ook naakt, die wordt gewurgd terwijl ze door het kruis gevangen wordt gehouden. En een andere vrouw ligt op een tafel terwijl er aan haar voeten wordt gelikt.

Kan dit echt gebeuren? Mensen die ons passeren kijken niet eens mijn kant op, alsof wat er met me gebeurt het meest normale ter wereld is.

De man die voor me heeft betaald staat recht voor mijn gezicht. ‘Je huid is veel te onberispelijk.’ Zijn vinger strijkt over mijn decolleté en ik walg van zijn aanraking. ‘Stil zijn, anders snijd ik je,’ waarschuwt hij me, zijn toon dreigend.

Mijn gezicht is nat van de tranen die ik niet kan tegenhouden. Van angst, van verwarring, van ongeloof. En dan gebeurt het ergste. De beet van een zweep snijdt door de blote huid van mijn dijen en ik schreeuw het uit van pijn. Een volgende slag van de zweep raakt me op mijn buik. En een andere steek volgt over mijn borsten.

‘Nee!’ schreeuw ik ongecontroleerd.

Meer pijn. Meer klappen over mijn huid. Mijn eigen geschreeuw eechoot tegen mijn trommelvliezen. Tijd is een onbekend begrip terwijl mijn huid in brand staat.

Iemand maakt me los en enkele momenten later word ik op het matras neergelegd. Een ondraaglijke prik steekt onder mijn vingernagel en ik glijd weg...